

det Resultat, at den ingen Bevillinger vilde give. Det er det, jeg synes er farligt. Vi kunne vistnok, at der kommer en Regjering som siger: Nu ville vi ikke have andre Skuespil her i Kjøbenhavn end ved det lgl. Theater. Det kan ske, og det synes jeg, at Folkethinget har stor Grund til at tage sine Forholdsregler imod, at det virkelig skal ske saaledes her i Landet, at der i 1898 kommer en Bestemmelse om, at nu maa der her i Kjøbenhavn kun spilles Komædie paa det lgl. Theater. I saa Fald vare vi altsaa her i Kjøbenhavn ganske henviste til, hvad det kongelige Theater vilde spille. Vil man altsaa gaa henimod det Maal, fortaar jeg Indvendingen imod Theaterfrihed; men hvis vi fik Theaterfrihed, saa skal det slaas fast, at saa er den Tilstand, vi nu have, aldeles ikke forskjellig paa noget Punkt fra, hvad der vilde komme. Der tages ikke fra den ærede Minister nogen som helst Garantier, ikke noget som helst kunstnerisk Hensyn ved de Bevillinger, der nu gives. Jeg taler ikke om Personerne, thi saa længe man tillader, at Privilegierne blive solgte eller udleiede, have vi ikke nogen som helst Garanti for, hvorledes de blive benyttede. Det kunde jeg nu forøvrigt meget godt tænke mig, at Ministeren ikke syntes om, og derfor med Velvilje vilde modtage et Forslag, som kun, hvis den ærede Minister vil give det sin Tilslutning, kan gaa igjennem, og som gaar ud paa at finde Garantier mod, at det overlades til en Minister, som paa en eller anden Maade kunde have Interesse at give Bevillinger til en vis Person, at følge sin Vist i saa Henseende. Jeg veed ikke, hvorledes noget Saadant skal formes, eller hvorledes man skal indføre den Art Ting i Lovforslaget, men det er ganske sikkert, at saadan som Tilstanden nu er, er den akkurat som Ministeren frygter, Forholdene ville blive under Theaterfrihed. De sidste Betragtninger, den ærede Minister kom med, var med Hensyn til Eftertrykslovens § 18 og den deri foreslaede Forandring fra 5 til 3 Aar, hvor jeg skulde have glemt at tage Hensyn til de ældre Kontrakter. Jeg skal derom kun sige, at jeg gik ud fra, at saadanne ældre Kontraktors Stilling i Virkeligheden ikke vilde blive paavirket af Bestemmelserne i denne Lov. Dermed tror jeg at have besvaret, hvad den ærede Justitsminister har sagt.

Den ærede Kultusminister er det paa en vis Maade meget vanskeligere at faae i Tale. Den ærede Minister holdt et langt Foredrag, som kunde have nogen Interesse rent theoretisk, om, hvori han mener, at det kongelige Theaters Monopol burde bestaa. Det kan jo ganske sikkert have en vis Interesse at

faae den ærede Ministers Mening derom at vide; det skal jeg ikke nægte, skjøndt det i og for sig, som Sagen staar her i Kjøbenhavn, er ret betydningsløst, hvad han mener derom, for det er det Bestaaende som trykker, og det er det, som vi have at henholde os til; det er det, som er det Afgjørende. Den ærede Minister udviklede altsaa meget langt og udførligt, hvad Monopolet burde bestaa i, men da vi saa kom til Spørgsmaalet om, hvorvidt han nu vilde forandre den nuværende Tilstand, saa trak han i Land, om jeg saa maa sige, og erklærede, at han ikke vilde have nogen Forandring i den nuværende Tilstand. Har raesonnerede nemlig saaledes, at hvis vi ikke havde denne Paragraf 19 i Eftertryksloven, hvorefter alle Stykker kunne spilles 30 Aar efter Forfatterens Død paa alle Theatre uanset, hvad der staar om Indgreb i det kongelige Theaters Repertoire, ja saa var det muligt at komme til en anden Ordning end den, vi nu have, men han mente, at med denne Paragraf maatte den øieblikkelige Tilstand overholdes. Jeg er saamænd heller ikke paa dette Punkt vis paa, om man ikke engang i Tiden vil komme til en Ordning, hvorefter man udenvidere i Bevillingerne til Privattheatrene satte en Bestemmelse om, at man ikke agtede at overholde Eftertrykslovens § 19. Det er meget muligt, at man kunde gjøre det paa en eller anden Maade, idet man fik de Folk, der skulde have Bevillingerne, til at fraskrive sig at benytte den Ret, § 19 giver dem. Med Hensyn til Forfatterne kan man ikke forhindre dem deri, de have Ret til efter 5 Aars Forløb at lade deres Stykker opføre, hvor det skal være, medmindre de have fraskrevet sig Retten hertil f. Ex. ved at underkrive Kontrakt med det lgl. Theater; altsaa kan man ogsaa gjøre det Samme ogsaa for Privattheatrene, idet man siger til dem: Ganske vist have I Ret til efter § 19 at spille de og de Stykker af det lgl. Theaters Repertoire, men nu skulle I først fraskrive Eder Eders Ret, ellers faae I ingen Bevilling. Jeg vil nødig give den ærede Minister en Anvisning paa, hvorledes han skal begaa noget Saadant, men jeg tror forøvrigt nok, han vilde falde paa det uden min Anvisning; nok er det, at vil man omgaa Loven, kan man ganske vist gjøre det. Men, siger den ærede Minister, saaledes er nu Loven i dette Dieblif. Jeg fremdrager det for at vise, hvor urimelig en vis Del af hans Argumentation var. Han sagde: Det gaar ikke an, at Andre kunne spille det lgl. Theaters Repertoire, for saa faar det ingen Nytte af sine Stykker. Han henviste til „Aprilsnarene“, som nu i Vinter har trukket fuldt